

[Ministeren for offentlige arbejder]

Jeg synes da, det bør glæde hr. Poulsgaard, at denne rabat er faldet procentvis år for år. Indtil 1955 udgjorde den 10 pct., så faldt den, og efterhånden er den nu, som hr. Poulsgaard selv udtrykker det, 3½ pct. Den er faldet fra 10 pct. over 6 pct., 5 pct. og 4 pct. til i år 3½ pct.

Det er ikke korrekt, at salget har været faldende. I 1978 blev der solgt for 9,6 mill. kr. og i 1979 for 12,3 mill. kr. Rabatten er altså en aftagende del af salget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 319

9) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (VS):

»Vil udenrigsministeren sørge for, at den danske regering over for den britiske regering giver udtryk for støtte til de sultestrejkende nordirske fangers krav?«

Skriftlig begrundelse

Siden 27. oktober 1980 har syv fanger i Long Kesh-fængslet ved Belfast sultestrejket for at få den britiske regering til at respektere bare de mest elementære rettigheder for politiske fanger. Den 1. december er endvidere 3 kvinder i Armagh-fængslet, hvor de kvindelige politiske fanger lever under lignende forhold, gået i sultestrejke.

De britiske styrker, der holder Nordirland besat, holder i dag ca. 2.000 mennesker i fængsel, fordi de har deltaget i den nationalistiske, republikanske befolknings kamp. Blandt disse har over 1.500 ikke kunnet få anerkendt deres politiske status, men er blevet forsøgt kriminaliseret gennem rene skinretssager.

Disse fangers vilkår er utålelige. Mange af dem har været udsat for tortur. Og de mest elementære rettigheder bliver ikke respekteret. Med fuld støtte blandt alle fanger har nogle af dem derfor iværksat en sultestrejke, og hvis ikke den britiske regering snart bøjer sig, vil nogle af dem snart dø. De syv sultestrejkende mænd er nu overført til militærhospital. Mest kritisk er i øjeblikket tilstanden for Sean McKenna og Tommy McKearney. McKenna kan ikke gå og har på det sidste heller ikke kunnet tale.

Hvis fangerne dør, vil ansvaret være den britiske regering.

Under forespørgselsdebatten den 21. november 1980 om den udenrigspolitiske situation gav udenrigsministeren udtryk for, at han fandt det tragisk, hvad der sker i Nordirland med hensyn til de sultestrejkende. Siden da er det blevet værre.

På den baggrund bør den danske regering derfor nu henvende sig til den britiske regering og give udtryk for støtte til fangernes krav. Disse krav er: ret til ikke at bære fangedragt, ret til ikke at udføre fangearbejde, ret til frit at kunne omgås andre politiske fanger, ret til at skabe rekreativmuligheder, til et ugentligt besøg, til at modtage og afsende et brev om ugen, til at modtage en pakke om ugen og straffens bortfald.

Disse krav har indtil videre fået opbakning fra mange sider i og uden for Storbritannien, bl.a. fra labourparlamentsmedlemmet Anthony Wedgwood Benn.

Keld Albrechtsen (VS):

I Nordirland har 7 mandlige politiske fanger i H-blokken i Long Kesh-fængslet sultestrejket siden den 27. oktober. I kvindefængslet i Armagh har 3 kvinder sultestrejket siden den 1. december. De politiske fanger i Nordirland har i fællesskab taget beslutning om denne sultestrejke, hvis mål er at få den britiske regering til at give dem politisk status. Politiske fanger dømt siden den 1. marts 1976 har været dømt som kriminelle gennem rene skinretssager, hvor der i ¾ af tilfældene er anvendt tortur.

Sultestrejken er en desperat handling. På den ene side er den et udtryk for de helt umenneskelige forhold, fangerne tvinges til at leve under i fængslerne, fordi de ikke vil acceptere kriminaliseringen. På den anden side afspejler den de umenneskelige forhold uden for fængslerne, hvor befolkningen i de nationalistiske pro-irske arbejderkvarterer lever i fattigdom og arbejdsløshed og med ringe muligheder for uddannelse. For 10-12 år siden demonstrerede den nationalistiske befolkning fredeligt i gaderne for så begrænsede og rimelige krav som demokratiske rettigheder. Men den pro-irske befolkning har stadig hverken demokratiske eller andre rettigheder, og derfor er modstanden mod den